

HA SZÚR,
HA KÍNOZ IS...

*Könnyeink visszahullnak a mennybe,
hiába nyílnak sírok és falak,
e lélekvesztő útra nem lép egy sem,
s nem engedik hogy újra lássalak.
Mint szétfolyt órák cseppjei, a percek,
felénk hajlik a világ híg nyoma,
a kő-hasú ég szürke lappá dermed,
elrejtenelek, de még nincs hova.
Hiába szólsz, hangod kialszik bennem,
az arcod többé fel nem ismerem,
pokol szelében forgó levél lettem,
s már csak a halál osztozik velem.
Talpunk alatt kemény betonvirágok,
szobormerev, félig hűlt szívemen
tél-fehér nyomok, érintésre várok,
de házam, ajtóm dermesztő verem.
Ha megfeszül a Hold ezüstszinórja,
cserép törik, s a néma csillagok
szilánkjait a végtelenbe szórja
jeges kezem, míg el nem illanok,
hogy égő lelkem visszaadjam annak,
ki egykor szélbe szórt, hogy itt legyek,
nevezhettek hitvány bolondnak,
ha szúr, ha kínoz is, továbbmegyek.
Születésem hangjai a számban,
felöklendezném romlott lényemet,
hogy visszatérjek egy csodás halálban,
s elűzzem mind e furcsa rémeket.
Az ezüstszál még egyszer visszaolvad,
véremlen lüktetnek a csillagok,
s e sűrű mennyország-szilánkos oldat
szentelt vizében megmosakodom.*